

ten af at have en Ungdom, der er idrætsdygtig, og som har gjort Mottoet: En sund Sjæl i et sundt Legeme, til sit. Vi er her bagud desværre.

Hvor fristende det end kunde være at holde et Foredrag for ærede Medlemmer om Idrætten, skal jeg afstaa derfra, men blot gøre opmærksom paa, at Idrætten paa mange Maader virker fornyende for vort Samfund. Hvad vilde der ikke kunne spares, hvis f. Eks. alle Mennesker forstod Nyttens af at gaa? Jeg har en Gang i den gamle Rigsdag sagt, at man vilde kunne afskaffe en hel Mængde menneskelige Lidelser, hvis man kunde faa Folk til at gaa. Der er kun to Rigsdagsmænd, der har forstaaet dette fuldt ud, en Landstingsmand og en Folketingsmand, Henrik Nielsen og undertegnede. Vi vil gerne lære vore ærede Kolleger Nyttens af at gaa, fordi det er en fortrinlig, billig og lettilgængelig Sport. Der er imidlertid en Masse Sportsgrene, der maa øves under Instruktion, og derfor maa Statens Bidrag forøges. Der foreslaas 47 500 Kr. Nu ønsker imidlertid Idrætsforbundet under Generalmajor Castenschiöld og med Hans Majestæt Kongen som Protéktor — jeg nævner det, for at De kan se, at det er fint Papir — 80 000 Kr. Herregud, giv dem de Par Skillinger, lad dem faa de 80 000 Kr., de fortjener dem, og lever endda under mere trykkende Forhold, end Sporten lever under i vore Nabolande. Disse Penge kan komme til at udøve en Indsats til Gavn for Sundheden og Velværet, der maaske kan erstatte mange andre Udgifter, som vort Fædreland ellers vilde blive nødt til at ofre paa andre Konti, fordi Folk ikke i Tide har indset Nyttens af Idræt og Gymnastik. Jeg tillader mig derfor at bede den højtærede Finansminister om ikke at føle sig ilde til Mode ved Kravet om denne forøgede Bevilling, og jeg beder den højtærede Indenrigsminister om at vise sig velvillig overfor det Ønske, der er fremsat af Idrætsforbundet. For at anskueliggøre den Forskel, der er paa os og vore Nabolande, skal jeg blot lige nævne, at i Norge yder man for hver organiseret Idrætsmand 1 Kr. 50 Ø., medens vi kun yder 50 Ø. Det kan maaske være vejledende til Bedømmelse af, hvad der i Danmark gøres for at gavne Idrætten. Idet jeg i øvrigt for Retfærdighedens Skyld gerne vil takke for de Bevillinger, der i Aarenes Løb er ydet til Fremme af Gymnastik og Idræt, maa jeg dog bede om, at man er en Smule mere rundhaandet. Det kommer i Sandhed Samfundet til gode paa mange Maader.

Et lille Spørgsmaal, der rører ved dette

om Idrætten, vil jeg ogsaa gerne omtale, nemlig Redningsmedaillen. Vi har den Ordning, at naar Folk har udøvet en mere eller mindre heltemodig Gerning, i alt Fald vovet noget, kan de, hvis de redder et Menneske fra Druknedøden, faa Redningsmedaille. Nogle faar Tilladelse til at bære den, medens andre ikke maa bære den. Naar jeg omtaler denne Sag, saa er det ikke, fordi jeg ikke selv har Lov til at bære denne Medaille, jeg har heldigvis Lov til at gaa med den, hvad jeg dog ikke gør, fordi det er ikke nødvendigt at prange med den store Medaille, man kan jo hænges den paa sin Væg og saa være glad over, at man en Gang har hjulpet et Menneske i en trist Stund. Men jeg synes, at naar man overhovedet har givet et Menneske en Medaille, fordi han har udført en Gerning, som man synes er prisværdig, lad ham saa i Himmellens Navn ogsaa faa Lov til at bære den. Nu har man ogsaa rigtigt i Ministeriet forstaaet det, idet man ikke længere giver Medailler, som ikke maa bæres; men der er jo en Del Mennesker, der i tidligere Tid har faaet en Medaille uden Tilladelse til at bære den, og jeg beder nu om, at det maa blive dem tilladt. Det er et Ønske fra Dansk Livrednings- og Svømmeforbund. Maaske kunde der være et lille Udvalg, der beskæftigede sig med Uddelingen af disse Medailler, saaledes at det blev Erhvervsministeriet, Justitsministeriet og et Medlem af Dansk Livrednings- og Svømmeforbund, der kom til at træffe Afgørelsen. Dette Udvalg vilde sikkert bedre være i Stand til at bedømme, hvorvidt en Medaille skal gives, end det sker under den nuværende Form.

Maa jeg i øvrigt tillade mig at rette et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister — jeg har for Resten spurgt ham, inden han gik, da han var optaget af andet Arbejde —, om man tør forvente en Revision af Naturfredningsloven. Den, der elsker menneskelig Skønhed, Kraft og Snilde, vil altid søge sine bedste Forbilleder ude i den levende Natur. Naturfredningsloven af 1917 har sikkert været en udmærket Lov indenfor det Omraade, hvor den virker, men som alle andre Love trænger den til Revision. Nødvendigheden deraf er kommet frem paa adskillige Punkter. Det er jo hyppigt, at ærede Medlemmer kan læse i Bladene om, hvorledes man maa skride ind mod egoistiske Ejere af Søbredder for at forhindre, at Udsigten over Søen ødelægges for almindelige vejfarende. Der er nærliggende Eksempler paa dette, hvad jeg imidlertid ikke skal komme nærmere ind paa. Der er en Mulighed for at forhindre dette, hvor